

Odkdaj ima zajček kratek rep.

Napisal Fran Košir.

olk, zajec in lisica gredo nekoč na polje izkapat krompir. V utešilo lačnemu želodčku si nesejo s seboj kolač belega kruha ter kot priboljšek lonec sladke strdi. Oboje odlože ob kraju njive pod senčnat grm, potem pa hajdi na delo.

Niso pa se še baš dolgo trudili v potu svojega obraza, kar dé zvita lisica: „Boter me vabi, oditi moram.“

In volk ji blagodušno dovoli, da odlazi; ko pa se vrne, jo vpraša, kako ji je sedaj ime. „Začetek,“ se krepko odreže lisica ter se zopet poprime dela.

Črez pol ure zvitorepka zopet odrine k botru. Vrnivša se, odvrne volku, da so jo prekrstili v Napolpojedca.

In še dvakrat jo je odkurila prekanjenka. Volk jo je po vsakem prihodu vprašal, kako se zove. Po tretji vrnitvi mu reče, da Polizek, po četrti pa, da Čistopolizek.

Trebalo je južine. A volk in zajec se ne začudita malo, ko vidita, da je izpraznjen lonec s strdjo. Volk, peneč se jeze, grozovito zatuli ter veli, da bo predrznemu tatu odgriznil rep.

Kaj napravi zvita lisica? Hitro skoči po skrito strd ter namaže z njo zajcu rep. In ko ga volk vidi, pravi: „A-ha! Zajec je pojedel vso strd,“ ter mu za kazen odgrizne rep.

A v znak nedolžnosti je zajčev rep lepo bel in po koncu stoječ, dočim nosi varljiva lisica za kazen vedno povešen svoj sicer košati rep.

Pri slovesu.

Otroka pokaram:
„Nikar mi ne stoči,
nikar se ne joči,
ko jemljem slovó;
jaz joka ne maram!“

Otroka pokaram,
pa v stran se obrnem
in — solzo otrnem,
ki sili v oko,
ker — joka ne maram!

L. Černež.

